

בע"א (בית שאן) 13891-02-14 - חוסין אגבאריה נ' עירית עפולה

בע"א (בית-שאן) 13891-02-14 - חוסין אגבאריה נ' עירית עפולהשלום בית-שאן

בע"א (בית-שאן) 13891-02-14

חוסין אגבאריה

נגד

עירית עפולה

בית משפט השלום בבית-שאן

[17.06.2014]

כב' השופטת אינעאם דחלה-שרקאוי

החלטה

פתח דבר

זוהי בקשה להארכת מועד להישפט, המוגשת לפי סעי' 230 לחוק סדר הדין הפלילי, תשמ"ב-1982 (להלן "החסד"); ולביטול דו"ח חניה.

עיקר טענות המבקש

1. תחילתו של הליך זה בעבירת חניה שבוצעה, עפ"י הנטען, בתאריך 23.07.01, ואשר ניתן בגינה למבקש דוח חניה.
2. בבסיס הבקשה עומדת טענתו של המבקש על פיה רק בתאריך 02.02.14 הובא לידיעתו קיום הדו"ח הנ"ל, וזאת משהופיעו מעקלים מטעם המשיבה בפתח ביתו, וכי עובר למועד זה לא היה מודע כלל לקיומם של הדו"ח.
3. המבקש טען להתיישנות העבירה, כי מעולם לא קיבל לידי דרישות תשלום מהמשיבה בגין הדוח הנ"ל, ולא זכור לו כי הודבק על רכבו דו"ח כלשהו, אחרת היה פועל לתשלומו.
4. כן טען המבקש להתיישנות העונש.

עיקר טענות המשיבה

5. המשיבה, בתגובתה, טענה כי הודעת תשלום הקנס נשלחה אל המבקש בדואר רשום, כעולה מהאישור על משלוח הודעת תשלום קנס, עליו מופיעה חותמת הדואר, ועל כן אין לומר כי העבירה התיישנה.
 6. המשיבה מוסיפה וטוענת, כי הבקשה מוגשת בשיהוי ניכר, ככל ובחודש 03/2007 נמסרה לו, במסירה אישית, דרישת תשלום בגין הדוח עליה, חתומה על ידו.
 7. עוד הוסיפה המשיבה, כי אין בסמכותו של בית משפט לדון בטענה של התיישנות העונש.
- דיון ומסקנות
8. לאחר עיון בבקשת המבקש ותגובת המשיבה, נחה דעתי כי דין הבקשה להידחות. ולהלן אנמק.
 9. העבירה נשוא הבקשה דנא הינה עבירה מסוג "ברירת משפט" עליה חל סעי' 229 לחסד"פ, שלשונו: "א) מי שנמסרה לו הודעת תשלום קנס, ישלם, תוך תשעים ימים מיום ההמצאה, את הקנס הנקוב בהודעה, לחשבון שצוין בה, זולת אם פעל באחת מדרכים אלה:
(1) הגיש לתובע, תוך שלושים ימים מיום ההמצאה, בקשה לביטול כאמור בסעיף קטן (ג);
(2) הודיע, תוך תשעים ימים מיום ההמצאה, בדרך שנקבעה בתקנות, שיש ברצונו להישפט על העבירה.

....

(ב) לא שילם אדם את הקנס במועד ולא הודיע שיש ברצונו להישפט על העבירה, תיווסף על הקנס תוספת פיגור בשיעור האמור בסעיף 67 לחוק העונשין, תשל"ז-1977; גביית הקנס תיעשה כאמור בסעיפים 68 ו-70 לחוק העונשין, תשל"ז-1977, וסעיף 69 לאותו חוק לא יחול.

.....

- (2ח) לא שילם אדם את הקנס, חלפו המועדים להגשת בקשה לביטול הודעת תשלום קנס או להודעה על בקשה להישפט לפי סעיף קטן (א), ולא הוגשו בקשות כאמור או הוגשה בזמן בקשה לביטול הודעת תשלום קנס ונדחתה, יראו אותו, בתום המועדים הקבועים בסעיף קטן (א) להגשת בקשות אלה, כאילו הורשע בבית המשפט ונגזר עליו הקנס הנקוב בהודעת תשלום הקנס....
10. למעשה, בעבירה בה עסקין ניתנה הבחירה למבקש לשלם את הדו"ח, להגיש בקשה לביטול הקנס או להודיע על רצונו להישפט, כאשר הודעה זו ניתן היה להגיש תוך 90 ימים מיום המצאת ההודעה על תשלום הקנס, או תוך 30 ימים מיום המצאת ההחלטה בבקשה לביטול הקנס.

11. אופן מסירת ההודעה על תשלום הקנס, הוסדר בהוראת תקנה 44 א' לתקנות סדר הדין הפלילי, תשל"ד-1974 אשר קובעת חזקת מסירה, ולפיה :
- "בעבירות תעבורה שעליהן חל סעיף 239א לחוק ובעבירות קנס רואים את ההודעה על ביצוע העבירה, ההודעה לתשלום קנס או ההזמנה למשפט לענין עבירת קנס כאילו הומצאה כדין גם בלא חתימה על אישור המסירה, אם חלפו חמישה עשר ימים מיום שנשלחה בדואר רשום, זולת אם הוכיח הנמען שלא קיבל את ההודעה או את ההזמנה מסיבות שאינן תלויות בו ולא עקב הימנעותו מלקבלן". (ההדגשה שלי - א.ד.ש)
12. המשיבה צירפה לתגובתה אסמכתא המלמדת, על משלוח ההודעה על הקנס בדואר רשום (רשימת דברי דואר רשום), שכן ניתן לראות כי על האישור הנ"ל (נספח ב' לתגובת המשיבה) מופיע שמו של המבקש בצירוף מספר הדו"ח, אשר תואם את רישומי המשיבה (נספח א' לתשובה), בנוסף לחותמת בית הדואר ממנה ניתן ללמוד, כי דברי הדואר נשלחו בחודש 12/2001.
13. לאור האמור לעיל, אין בנסיבות העניין כל נימוק ו/או הסבר המצדיקים את השיהוי בין מועד הידיעה על הדו"ח, שכאמור הוכחה על ידי משלוח דברי הדואר, לבין מועד הגשת הבקשה, ומכאן מחד, יש להורות על דחיית טענה להתיישנות העבירה ומאידך, אין טעמים המצדיקים הארכת המועד המבוקשת, להישפט.
14. בהתאם לסעיף 230 לחסד"פ (לאחר התיקון מיום 17.1.10) :
- "הודיע אדם לפי סעיף 229א) שברצונו להישפט על העבירה, תישלח לו הזמנה למשפט תוך שנה מיום שנתקבלה הודעתו; בית המשפט רשאי, לקיים את המשפט גם אם אותו אדם ביקש להישפט באיחור, ובלבד שהתקיימו התנאים האמורים בסעיף 229ה), בשינויים המחויבים, או מנימוקים מיוחדים אחרים שיפרט בהחלטתו..."
15. עיקר השימוש בסעיף זה ניתן לעשות במקום שבו המבקש לא ידע ולא יכול היה לדעת כי אישום תלוי ועומד נגדו (ראה רע"פ 2096/07 ציפורה כוכבי נ' מדינת ישראל ורע"פ 8927/07 סעד אבו עסב נ' מדינת ישראל). המבקש דנא, לא הביא נימוקים ממשיים כלשהם לאיחור בהגשת בקשתו ולא הסביר את ההשתהות הרבה שהייתה מאז.
16. בהקשר זה אני מפנה לדבריו של כב' השופט ג'ובראן ברע"פ 4557/08 בן זכאי משה נ' מדינת ישראל, לפיהם :

16. מבקש המבקש דו"ח תעבורה הרשום על שמו, בגין עבירה אשר לטענתו לא בוצע על ידו, היה עליו לפעול לאלתר במסגרת סעיף 229 לחוק סדר הדין הפלילי לשם ביטול הדו"ח או הסבתו לאדם אחר. המבקש נמנע מלעשות כן ורק ביום 6.3.07 - מעל לשנתיים מעת ביצוע העבירה וזמן רב לאחר שנודע למבקש על קיומו של הדו"ח, פנה בבקשה לביטולו. בנסיבות אלו, וחרף טענותיו האחרות של המבקש, צדק בית המשפט לתעבורה משדחה את הבקשה להישפט, על פי סעיף 230 לחוק סדר הדין הפלילי, בשל האיחור הבלתי סביר שבהגשתה.
17. ברע"פ 1260/09 שלבי עאטף סעיד נ' מדינת ישראל חזר ביהמ"ש העליון על הדברים הנ"ל ואף הוסיף כי: "ניתן לראות אפוא כי כאשר בעבירה מסוג 'ברירת משפט' עסקינן, יש להראות כי האיחור בהגשת הבקשה להישפט נובע מסיבות סבירות, שכן הנחת היסוד היא כי הנאשם כלל אינו מעוניין להישפט בגין מעשיו. שונה מצב זה ממקרה בו לנאשם זכות להישפט מלכתחילה, כברירת מחדל, וניתן פסק דין בהיעדרו, שאז ישנו מקום לשקול ביתר שאת אם ישנו מקום לבטל את הרשעתו".
18. דברים אלה, של כב' השופט ג'ובראן מקבלים היום משנה תוקף, לאחר תיקון סע' 230 כאשר היום נדרש ביהמ"ש לפרט נימוקים מיוחדים להארכת המועד ולא 'סתם' נימוקים. אם עובר לתיקון לא היו קווים מנחים או מגבלות באשר למקרים בהם ביהמ"ש נענה לבקשה להישפט שהוגשה באיחור, הרי שכיום ניתן להאריך את המועד במקרה שהסיבה לכך לא היתה תלויה במבקש ושמנעה בעדו להגיש את הבקשה במועד וכן מנימוקים מיוחדים אחרים שיפורטו.
19. ביהמ"ש העליון (כב' השופט ג'ובראן) התייחס ביום 27.1.2010 להוראת סע' 230 לאחר התיקון בהאי לישנא: "לפי סעיף 230 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 בית המשפט רשאי, לקיים את המשפט גם אם הנאשם ביקש להישפט באיחור, ובלבד שקיימים נימוקים מיוחדים שיפורטו בהחלטה. הדרישה לנימוקים מיוחדים אינה בגדר סרח עודף מילולי מיותר; היא באה להקנות להחלטה להתיר שפיטה באיחור, הצדקה מהותית. דרישה זו לנימוקים מיוחדים מצמצמת את שיקול דעת בית המשפט, וזאת על מנת לא לפגוע בתכליות המיוחדות העומדות בבסיס קיומם של סדרי הדין המיוחדים בעבירות מסוג 'ברירת משפט'. אכן לכל אדם הזכות ליומו בבית המשפט, ואולם זכות זו אינה מוחלטת ומולה עומדים זכויות ואינטרסים נוגדים. מתן אפשרות במקרים מסוימים להרשיע אדם בהיעדרו או למנוע ממנו להישפט במקרים מסוימים משקפת את "האיזון אותו קבע המחוקק בין זכותו של הנאשם לנכוח במשפטו לבין הצורך בניהול יעיל של ההליך המשפטי" (רע"פ 329/10 חיים סדגר נ' משטרת ישראל - מדינת ישראל).
20. מהאמור עולה כי אורכה להישפט תינתן, בעיקר היום לאחר התיקון, במשורה ובמקרים בהם הראה המבקש כי חלו נסיבות חריגות המצדיקות הארכת המועד. במקרה בו עסקינן, המבקש ידע על הדו"ח זה מכבר ולא הביא בבקשתו את הנסיבות שהביאו לאיחור בהגשתה והמצדיקות את מתן הארכת המבוקשת.
21. דברים אלו מקבלים משנה תוקף לאור אישור המסירה מיום 5/3/2007, עליו חתום המבקש, ועל גבי אישור זה המסירה ועל גבי הצו ניתן לראות פרטי תיק הגבייה התואם דו"ח. כלומר היה על המבקש לכל הפחות להגיש בקשתו בסמוך למועד הנ"ל, ומשלא עשה זאת אין לו אלא להלין על עצמו.
- התיישנות העונש
22. כפי שנקבע בפרשת פסי נ' מדינת ישראל, ע"פ 3482/99 נג' (5) 715, ע"י כבוד השופט טובה שטרסברג - כהן, אין לבית המשפט לעניינים מקומיים הסמכות לדון בטענה של התיישנות העונש והסמכות היא לבית המשפט האזורי, על כן ומטעם זה, אני דוחה טענה זו של המבקש.
- סוף דבר
23. אשר על כן ולאור המקובץ, אני קובעת כי אין הצדקה להארכת המועד להישפט ומכאן אני דוחה את הבקשה להארכת מועד וכן לביטול הדו"ח. כן אני מורה על ביטול עיכוב הליכי הגבייה.
- על אף התוצאה אליה הגעתי, אני עושה צו להוצאות.
- המזכירות תשלח החלטה זו לצדדים.
- ניתנה היום, י"ט סיוון תשע"ד, 17 יוני 2014, בהעדר הצדדים.